

столица е градътъ Иерусалимъ. Като стигнемъ тамъ, непременно ще узнаемъ, где се е родилъ той. До Юдея трѣбва да пжтуватъ дълго, а пжтищата въ онова време бѣха опасни. Но и това не ги спираше.

Пжтътъ имъ бѣ тежъкъ и мжчителенъ. Той водѣше презъ широката ливийска пустиня, въ която рѣдко се срѣщаха оазиси, но много често разбойници, които очакваха богата плячка отъ мирнитѣ пжтници. Камилитѣ имъ бѣха богато натоварени съ ливанъ, злато и смирна, подаръци за царь, какъвто тѣ мислѣха да срещнатъ. Свитата имъ бѣше малка, но тѣ се надѣваха на Бога и на звездата, която имъ сочеше пжтя. Бѣлиятъ пѣсъкъ на пустинята се разстилаше на леки малки талази и блѣскаше при всѣка тѣхна крачка като брилянтни кристали; а на хоризонта звездата свѣтѣше като голѣмъ рубинъ и ги канѣше съ своето трѣпкане къмъ великото посещение.

Мждрецитѣ не се плашеха нито отъ жаждата, нито отъ глада. Новиятъ юдейски царь, Спасителътъ на човѣчеството, се бѣ родилъ и тѣ трѣбваше на време да му се поклонятъ и поднесатъ дарове. Студътъ въ пустинята не ги смущаваше, нито пжкъ отчаяния вой на дивитѣ пустинни животни.

Най-сетне следъ дългъ и уморителенъ пжтъ вълхвитѣ стигнаха въ Иерусалимъ. Първата имъ грижа бѣ да узнаятъ, где е сега малкиятъ юдейски царь. „Ние—разказваха тѣ—видѣхме звездата му на изтокъ и дойдохме да му се поклонимъ“.

Гражданитѣ на столицата за пръвъ пжтъ чуваха да имъ се говори за новъ царь. Тѣ знаеха, че тѣхниятъ царь се казва Иродъ, че той е вече доста старъ и живѣе въ голѣмия бѣлъ дворець, що се издига на хълма. Да бѣ се родило ново царче,